

[Hartling.]

ordning er der, efter hvad statskonsulenten har oplyst til mig, i løbet af 6 år fast ansat 8 sådanne Olleruplærere; det er godt én om året.

Vi dimitterer i år vel 1 600-1 700 lærere, så en eller to Olleruplærere kan ikke bringe skolens stilling i fare. Vi støtter dette ændringsforslag. Det stemmer bedst med vore tanker, at hvis man ved en skole ønsker en sådan lærer, skal det også kunne lade sig gøre at få ham, altså forudsat at han kan bestå den omtalte prøve og har en uddannelse af tilstrækkelig varighed.

Jeg vil også sige et ord om overgangsbestemmelserne, idet jeg henviser til ændringsforslag nr. 31 og især bemærkningerne dertil. Dersom lovforslaget gennemføres, vil der være tilfælde, hvor en kommune vanskeligt kan give børnene sprogundervisning og matematikundervisning, i hvert fald med det samme, og man har hidtil sendt dem til en købstadmellemsskole. Vi forstår overgangsbestemmelserne og bemærkningerne dertil sådan, at det skal sikres, at ingen børn kommer til at sidde mellem to stole; de skal beholde mulighederne efter de hidtidige ordninger, indtil de nye kan træde ud i livet. Jeg ville egentlig være glad for et ord fra den højtærede undervisningsminister her fra talerstolen om, at det er hensigten at administrere overgangen sådan, at det ikke bliver til skade og ikke bliver til hindring for noget barn.

Sådan som skolelovsdebatter åbenbart skal føres i dette land, med bitre og hadefulde ord, er det jo ikke noget særlig taknemligt arbejde at have med at gøre. Det er, som om de stærke ord melder sig så villigt, når folk drøfter skolespørgsmål; men mon ikke f. eks. lærerorganisationerne har gjort den erfaring, at de stærke ord ikke blot rammer modstanderen, men også binder én selv? Disse stærke ord hænger vel nok sammen med, at det er en hjertesag for så mange af os at prøve at skabe gode kår for børnene og for den skolegerning, som er så betydningsfuld.

Hvis man nu uden alt for store armsving skulle sige, hvordan dette forslag kan bedømmes, så er det efter mit bedste skøn ikke et vidunderlig fuldkomment forslag — det bliver det nok aldrig, når så mange med afvigende synspunkter skal være med

til at bestemme — men det er afgjort bedre end den nuværende ordning. Man skal jo nemlig stadig ikke glemme, at der er store mangler ved den nugældende skoleordning; selv om mange kan være glade for deres skole og naturligt viger tilbage for noget, som er nyt, mener jeg, at der er også mange børn, især i 1. og 2. fri mellem, som ikke får den skolegang, jeg synes samfundet skylder dem. Den foreslåede lovgivning er smidigere og rummeligere end den gældende; der er flere åbne døre; den er frisindet, og den kunne derfor i sig rumme en inspiration, som ville blive til gavn. Den vil gavne 6. og 7. klasserne, også de børn, der ikke skal have eksamen, ved at give en ramme, der ikke skræmmer børnene væk fra dem. Den fastholder real-eksamens og studentereksamens niveau. Der vil kunne arbejdes forstandigt og godt under dens vilkår.

Det kan heller ikke nægtes — og det skal være mine sidste ord — at der ville være fordele ved at få en afslutning på debatten; dels må landets kommuner, der skal bygge skoler, dog engang vide, hvad de skal bygge efter, og dels trænger vi noget til at kunne tale sammen uden straks at anbringe hinanden i båse for og imod det ene eller det andet strukturstandpunkt.

Hvidberg: Ingen vil kunne nægte, at det er en betragtelig række ændringsforslag, der her stilles til de oprindelige, den 21. november 1957 fremsatte lovforslag om folkeskolen og gymnasiet. Ingen vil heller på trods af disse ændringsforslag og de fågedannelser, der lejrer sig over nogle af dem, kunne være i tvivl om, hvad den højtærede undervisningsministers ønske og hensigt var og er den dag i dag. Det, den højtærede undervisningsminister begærede og begærer, er at få indført enhedsskolen, den udelte skole; overalt i byerne i hele Danmarks land og dermed komme af med eksamensskolen, få den afskaffet.

Nu kan man naturligvis sige, at dette begær må den højtærede undervisningsminister have lov til at nære. Det hænger sammen med den højtærede undervisningsministers hele skolesyn; han møder med sine historiske forudsætninger for sin skolepolitik. Det gør vi konservative også, og også vi har vort skolesyn; men ingen har